

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:2

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, 's Gravenhage; Dr K. Fehrbout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Groenheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr D. Postma, Bursardorp (Zuid-Afrika); Dr A. Ringma, Soerabaja; Dr J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wiclenga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. Dr V. HEPP, Van Breenstraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes.
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Aboonement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.

Voor 't Buitenland f7.50 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentie: 35 ct. p. regel. — Lange nummers 10.15.

INHOUD: Dit de Schrift. Realisatie keuze (1 Kon. 15:9, 10, 11, 13). — Kerkelijk Leven: Het Leerboek. I. — Gereformeerde beginselen. III. — De Boekhouding. Misbruik van bijbelteksten. — Pop.-Wet. Schetsen: Iets over Christus en de „verdringing“ van Judas! — Zending en Evangelisatie: Door de plaatselijke Kerk. De Zending en de Geestesdrinkingen in Indië. — Perschoon. — Kerknieuw.

UIT DE SCHRIFT

Besliste keuze.

In het twintigste jaar Jeroboams, des konings Israels, werd Asa koning over Juda.

En hij regeerde één en veertig jaar te Jeruzalem, en de naam zijner moeder was Maacha, een dochter Abisaloms. En Asa deed, wat recht was in de oogen des Heeren, gelijk zijn vader David.

Ja zelfs zijne moeder Maacha die zette hij af, dat zij geene koningin ware, omdat zo een afgruiselijken afgod in een bosch gemaakt had. 1 Kon. 15:9, 10, 11, 13.

Daar is weer het stereotiepe schema, dat in de regeringsannalen van de koningen van Juda steeds wordt gevolgd door den schrijver: de duur van de regeering, de naam der moeder, en de vermelding van zijn houding tegenover den Heere.

Maar nu met een paar afwijkingen. Vooreerst een schijnbare onnauwkeurigheid. Wie vs 2 met vs 10 vergelijkt, ziet aanstonds, dat van Abiam en van zijn zoon Asa beide wordt vermeld, dat de naam hunner moeder was Maacha, de dochter van Abisalom. Nu kunnen vader en zoon uit den aard der zaak niet dezelfde moeder hebben gehad. Zoodat het woord moeder hier geen andere betekenis hebben kan dan die van grootmoeder. De naam van Asa's grootmoeder was Maacha.

En toch is dat slechts schijnbaar een onjuistheid. Want die naam koningin-moeder is blijkbaar in Juda meer geweest dan aanduiding van afstamming. Hij was ook een titel. „Koningin-moeder“ — dat was in Juda een waardigheid. De Koningin-moeder had aandeel in de regeering van het land; ze was een vrouw met een officiële positie, en droeg als zoodanig een titel, waaronder ze in het geheele land bekend is geweest.

Nu gaat ons immers over den toestand eenig verder licht op. Blijkbaar is de eigen moeder van Asa vroegtijdig gestorven. Toen haar zoon den troon van David beklom, was ze reeds niet meer. Toen zou het land geen „Koningin-moeder“ hebben gehad. Maar toen heeft de reeds bedaaide grootmoeder van den jongen koning de plaats zijner moeder ingenomen en heeft voor de tweede maal in haar leven den titel mogen voeren van Koningin-moeder. Zoodat de heilige schrijver dan ook schrijft in zijn annalen: en de naam zijner moeder was Maacha, een dochter Abisaloms. Daarmee kwam in Juda geen lezer in de moeilijkheid, zooals later een Nederlandsche lezer het licht komen zou — omdat die Israëlietische lezer de beteekenis van de aanduiding Koningin-moeder wel verstond.

Dit is natuurlijk niet het eigenlijke, dat over dit woord der Schrift nu moet worden opgemerkt. Wat thans de aandacht vraagt, is de beteekenis van de vrouw in het leven van dezen koning van Juda.

En daar is de tweede afwijking. In den regel is het zoo, dat de naam zijner moeder bij den regeringsduur van een koning wordt vermeld, om

op te merken, dat die moeder door den koning werd gevolgd. De moeder nam vaak haar kind op den weg ten leven of ten doode mee.

Maar zoo is het geen onverbreekbare wet. Genade is geen erfgoed; en vloek nog minder. Zoo leest ge het hier. De naam zijner moeder was Maacha. En die Maacha was een goddelooze vrouw. Een dochter van Abisalom. Van den u bekenden goddeloozen zoon van David, die den staatsgreep deed naar den troon, dien hij niet erven mocht, en die in zijn zonden stierf. Van dien goddeloozen prins uit het huis van David was Maacha een dochter, dat wil zeggen, een kleindochter. Een bewijs voor de beteekenis, die vrome en die goddelooze vaders hebben voor hun kinderen en zelfs soms voor hun kleinkinderen.

Maar weer, die regel heeft ook uitzonderingen. Onverbreekbare evolutie-wetten kent het Woord des Heeren niet. Maacha was een goddelooze vrouw. Als Koningin-moeder had ze een afgrijselijken afgod gemaakt; openlijk de afgoden gediend. Haar jongen kleinzoon gaat ze voor op den weg van den God des Verbonds af en naar den wellustigen dienst der afgoden en der wereld toe.

Hoe moeilijk is de positie van den jongen koning tegenover den sterken afgodischen invloed, dien de invloedrijke grootmoeder uitoefent op de regeering en op hen zelf.

Zoudt ge niet hebben verwacht, dat de kroniek-schrijver vermeld zou hebben, dat hij deed, wat kwaad was in de oogen des Heeren, gelet op het feit, dat Maacha zijn „moeder“ was?

En daar is nu de onregelmatigheid: Asa deed wat recht was in de oogen des Heeren! Ja zelfs, zijn moeder Maacha zet hij uit haar positie als koningin-moeder af. De invloed van de grootmoeder wordt gebroken. De besliste keuze wordt gedaan tegen de moeder en vóór den dienst van der vaderen God!

De breuk komt en de jonge koning schroomt haar niet. Is het niet, als komt tot hem over het Woord, dat de Heere later gesproken heeft: „Die vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mijns niet waardig?“

Als in iemands hart de vreeze des Heeren leeft,

dan gaat de Heere en Zijn dienst ver boven al het andere. En als dan soms gekozen moet worden tusschen den Heere en wat van de wereld is, dan kiest Gods kind voor zijn Koning.

Dan kan soms de keus vreeselijk moeilijk zijn. Als de breuk komt met vrienden; met bloedverwanten misschien; met vader en moeder. Wat kost het dan een pijn, de goede keuze te doen. En er zijn, die dan bezwijken. Hebt ge ze niet zien heengaan, weenend misschien, die de keuze niet konden doen, en die den prijs der verloochening niet hebben kunnen betalen, en met de wereld zijn weggegaan?

Jezus Christus zet soms iemand voor een moeilijke keuze. Voor een beslissing, die het hart doet bloeden. Als er banden moeten worden gebroken. Als er relaties moeten worden verscheurd.

Kent ge er misschien iets van, lezer? Herinner u het woord dan van uw Heiland: „Die vader of moeder lief heeft boven Mij, is Mijns niet waardig“. Herinner het u, en kies voor Hem, die u ten baat gekozen heeft voor het kruis en den dood en de hel.

De keuze van Asa is moeilijk. Ze doet ont-

zaglijk pijn. Maar genade helpt en sterkt. Asa sterkte ze. En allen sterkt ze, die haar Asa na moeten doen.

'tis Israels God, die krachten geeft.

Van Wien het volk zijn sterkte heeft.

En als de strijd is uitgestreden; als de keuze is gedaan; als die discipel of discipelen van Jezus achter Hem aangaat, met Zijn kruis op den schouder, dan vallen er lichtstralen over het nog bloedend hart;

dan is er de stilte na den storm;

dan wordt de Heere gedankt voor de biddend begeerde hulp, die Hij bij de moeilijke keuze gaf.

De keuze van Asa wordt nimmer beweed.

C. B.

KERKELUK LEVEN

Het Leerboek.

I.

Voor eenige weken maakten wij er melding van, dat het Rapport inzake het Leerboek voor de catechisatie verschenen is.

Wij deden reeds het een en ander uit den aanvang van het Rapport mee.

Zooda men weet was aan Deputaten opgedragen twee leerboeken samen te stellen, een voor de ouders en een voor de jongere catechisanten.

Hier wordt alleen het eerste aangeboden.

Dit grootere Leerboek is verdeeld in 46 lessen.

Deputaten rekenen erop, dat het Leerboek in twee jaren zal worden doorgewerkt. Dus ieder jaar 23 lessen. Natuurlijk wordt er wel gedurende meer weken gecatechiseerd. Maar den overigen tijd willen zij be-

stemmen om op sommige onderwerpen breder in te gaan, kerk- en zandingsgeschiedenis te bespreken, het geleerde te repeteeren en stellig ook om aan de dwalingen, waarover zij in een „Aanhangsel“ inlichtten, de noodige aandacht te schenken.

In dit eerste artikel stellen wij ons ten doel onze lezers het concept-Leerboek te laten kennen.

Wij meenen dit niet beter te kunnen bereiken dan door eenige lessen zonder commentaar over te nemen.

Hier volgt dan eerst de „Inleiding“, welke in de eerste les wordt behandeld.

1. Wat is het doel van uw leven?

Het doel van mijn leven is God recht te kennen, Hem van harte lief te hebben, en Hem te dienen, zooals Hij in Zijn Woord bevolen heeft.

Psalm 146:2. Ik zal den HEERE prijzen in mijn leven, ik zal mijnen God psalmzingen terwijl ik nog ben.

2. Dien en alle menschen den Heere?

Neen, miljoenen kennen Hem niet. Van de bijna 2000 miljoen menschen op aarde zijn er ongeveer 1000 miljoen Heidenen, bijna 250 miljoen Mohammedanen en 12 miljoen Joden.

3. Wat is onze roeping jegens hen?

Wij moeten hun het evangelie verkondigen overeenkomstig het zandingsbevel van den Heere Christus in Matth. 28:19: Gaat dan henen, onderwijst alle de volkeren, dezelve doopende in den Naam des Vaders

RAGEN

AVINCK

Geb. f 2.25

grootte ont-

wij weten.

Wereldor-

komen wij?

7-7. De zin

8-10. Onze

eld, eer, ge-

der wereld.

lossing. 13.

14. Jezus, de

de redding

vensvolcin-

ze deze be-

ver de groo-

men. De be-

schreef dit

udigen, kla-

dat zelfs de

alles in zich

en de diepe

gen hem hel-

KAMPEN

R, Den Haag

15058

it de vischbanken

IBAKKERIJ.

Vischgebak.

Bel. aanbev.

reuten-, Fruit-

elenwinkel

URRENT"

Markstraat 10

BURG

na Brielsche Ei-

t. p. kilo. Zeeuw-

Prima Brielsche

nte 3 kilo à 10 et-

che Groenten

rende prijzen.

RD, Den Haag

t No. 57, hoek

t. Tel. 35023.

kwiteit ROOM-

AAS en EIEREN

ISCHWAREN.

worden zoo spo-

n huis bezorgd.

tdurende contrôle

Bureau, Den Haag

EBROEK & Co.

DEN HAAG

Giro 36030.

Stoombooten

hem, 's-Heerlog-

mond en Maastricht

indingen met alle

urg en N. Brahaet

IBLES EN

LE WAREN.

, DEN HAAG

26 - Tel. 73815

c Uw

Leverancier.

HOUWERIJ

SLAGERIJ

MOX

eschwaren.

. DEN HAAG

aat 16 - Tel. 53199

gevraagd:

1. Gods Woord

f 5.—

nze Eere-

f 6.—

Geloofs-

f 6.—

O. Test. f 4.—

N. Test. f 2.—

Genade

en Recht f 2.—

ch, Kom-

e Test.

den, p. Jg. f 1.50

chismus. f 4.—

em. Gratie

f 15.—

itar, 19 dln.

a. f 12.—

sen. . . f 12.—

M. HOEKSTRA.

aat 15 - UTRECHT.

en des Zoons en des Heiligen Geestes, leerende hen onderhouden allen wat Ik u geboden heb.

4. Zijn er onder de belijders van de christelijke religie niet verschillende groepen?

Naast de Gereformeerden heeft men de Lutherschen, de Doopsgezinden, de Roomsche-Katholieken, de Grieksch-Katholieken en anderen; ook bestaan er vele secten.

5. Tot welke kerk behooren wij?

Wij behooren door Gods voorziening bestel tot de Gereformeerde Kerk, die in ons land de meest zuivere openbaring is van het lichaam van Christus.

6. Welke belijdenisschriften heeft de Gereformeerde Kerk?

Ten eerste de algemeene belijdenisschriften, namelijk: de apostolische geloofsbelijdenis, de geloofsbelijdenis van Nicea en die van Athanasius. Ten tweede de Nederlandsche Gereformeerde belijdenisschriften, namelijk: de Nederlandsche Geloofsbelijdenis, de Heidelbergse Catechismus en de Dordtsche Leerregels of Vijf Artikelen tegen de Remonstranten.

7. Welk gezag hebben de belijdenisschriften?

Geen Goddelijk, maar alleen een kerkelijk gezag.

Hier eindigt de eerste les.

Kiezen wij nu de zevende.

In de zesde les is gezegd, dat de namen Gods kunnen worden ingedeeld in eigennamen, wezensnamen en persoonsnamen.

Over de wezensnamen wordt gehandeld in drie lessen. De zevende is daarvan de eerste.

Bovenaan de les wordt verwezen naar art. 1 der Nederl. Geloofsbelijdenis.

Nu de les zelf.

1. Wat doen ons de wezensnamen Gods kennen? Zijn deugden, en iedere deugd is de levende God zelf.

2. Weet gij, hoe de deugden of eigenschappen Gods worden ingedeeld?

Ja, in onmededeelbare eigenschappen, als zijne onafhankelijkheid en onveranderlijkheid; en in mededeelbare eigenschappen, als de goedheid en de wijsheid Gods.

3. Kent gij nog een andere indeeling van de wezensnamen?

Naar vijf gezichtspunten: God als de Zijnde, als Geest, als Licht, als de Heilige, en als de Souverein.

4. Welke deugden hooren onder God als de zijnde? Zijn onafhankelijkheid, onveranderlijkheid, eeuwigheid en alomtegenwoordigheid.

5. Wat wil het zeggen, dat God onafhankelijk is? Dat Hij uit en door zichzelf bestaat, door niets veroorzaakt is, en zelf de oorzaak van alle dingen is.

Hand. 17:25. En wordt ook van menschenhanden niet gediend als iets behoevende, alzoo Hij zelf allen het leven en den adem en alle dingen geeft.

6. Wat verstaat gij onder de onveranderlijkheid Gods? Dat God blijft, die Hij is.

Jac. 1:17. Alle goede gave en alle volmaakte gift is van boven, van den Vader der lichten afkomende, bij welken geene verandering is of schaduw van omkeering.

Ex. 3:14. En God zeide tot Mozes: IK ZAL ZIJN, DIE IK ZIJN ZAL. Ook zeide Hij: Alzoo zult gij tot de kinderen Israëls zeggen: IK ZAL ZIJN heeft mij tot ulieden gezonden.

7. En onder Gods eeuwigheid?

Dat er bij Hem geen begin is, geen vervolg van tijd en geen einde.

Ps. 90:2. En de bergen geboren waren en Gij de aarde en de wereld voortgebracht hadt, ja van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God.

8. Wat is de alomtegenwoordigheid Gods?

Dat Hij nergens binnen- en tegelijk nergens buiten gesloten is. Hij is echter niet overal op dezelfde wijze tegenwoordig. Hij is anders in de vijanden van Christus dan in zijn gunstgenooten.

Jer. 23:24. Vervul Ik niet den hemel en de aarde? spreekt de HEERE.

9. Welke troost ligt er voor U in deze deugden Gods?

Dat ik mij in dit moeilijke leven aan Hem, die de Rots der eeuwen is, door het geloof kan vastklemmen.

Voor een derde proeve lieten wij het oog vallen op de zeven en twintigste les.

Daarbij wordt verwezen naar de artikelen 3 en 4 van de Dordtsche Leerregels.

Het gaat hier over „Roeping en Wedergeboorte“.

1. Hoe wordt de roeping onderscheiden?

In uitwendige en inwendige roeping.

2. Wat is de uitwendige roeping?

De stem Gods, die tot ons komt uit de natuur en uit de geschiedenis, mitsgaders de aanbieding van het heil in de prediking des Woords.

Matth. 22:14. Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren.

3. Tot wie moet die uitwendige roeping komen?

Tot alle menschen. De Heere gebiedt: Predikt het evangelie aan alle creaturen, Marc. 16:15.

4. Heeft die roeping altoos tot vrucht geloof en bekeering?

Neen, alleen bij de uitverkorenen.

Hand. 13:48b. En daar geloofden zooveelen, als er geordineerd waren tot het eeuwige leven.

5. Wat is de inwendige roeping?

De krachtdadige werkzaamheid des Geestes, welke de uitwendige roeping vergezelt.

Rom. 8:30. Die Hij tevoren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen, en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt.

6. Wat is de vrucht van de inwendige roeping? De wedergeboorte.

7. Wat is dit voor een werk Gods?

Het is de inplanting van het nieuwe leven en als zoodanig een gansch bovennatuurlijke, een zeer krachtige, en tegelijk zeer zoete, wonderbare, verborgene en onuitsprekelijke werking, dewelke naar het getuigenis der Schrift in haar kracht niet minder noch geringer is dan de schepping of de opwekking der dooden.

Joh. 3:8. De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet, vanwaar hij komt en waar hij heen gaat; alzoo is een iegelijk, die uit den Geest geboren is.

8. Is de wedergeboorte noodzakelijk?

Ja, zonder wedergeboorte zal niemand het koninkrijk Gods zien, Joh. 3:3.

Het geciteerde is dunkt ons voldoende om zich eenig oordeel over het Leerboek te vormen.

Ook uit het Aanhangsel willen we een proefje geven. Daarin worden behandeld 1o. oudere dwalingen, 2o. nieuwere dwalingen, 3o. de nieuwste secten.

Als oudere dwalingen worden genoemd: Roomsche-Katholieken, Arianen, Pelagianen, Anabaptisten of Doopsgezinden, Mennonieten of Doopsgezinden, Baptisten, Socinianen, Unitariërs, Remonstranten of Arminianen.

Om nu een willekeurige greep hieruit te doen. Ontrent de Socinianen leest men: „Deze leefden in de 16de eeuw. Het waren volgelingen van Lelius en Faustus Socinus. Deze achtten de leer der Drieenheid in strijd met de Heilige Schrift en de rede. De Heilige Geest was volgens hen geen persoon, maar een kracht. Erfzonde was er niet. Jezus' dood was geen zondendood, maar alleen een bevestiging van zijn leer. De bekeering wordt door eigen kracht begonnen en door goddelijken bijstand volbracht. Hier vinden we dus een vernieuwing van Arianisme en Pelagianisme.“

Onder de nieuwere dwalingen worden opgesomd: Modernen, Ethischen, Apostolischen of Irvingianen, Darwinisten, Theosofen, Spiritisten.

Van de Theosofen wordt gezegd: „Mevrouw Blavatzky, een Russische gravin, is de moeder der Theosofie. Zij doorreisde twaalf jaren Europa, Amerika, Egypte en Indië. Ze bracht in Indië zeven jaren door onder de Mahatma's, dat zijn de wijze mannen van Thibet. Daar leerde zij de geheimzinnige krachten der natuur beheerschen. Na haar trad Annie Besant aan het hoofd der Theosofen. Theosofie is een poging om buiten het geopenbaarde Woord Gods met behulp van heidensche wijsheid langs natuurlijke weg de raadselen des levens op te lossen. De Theosofen gelooven aan reïncarnatie, d.i. de leer, dat de ziel van den mensch, eer zij in hem kwam, al in een ander geluid heeft, dat die ziel na des menschen dood in een ander lichaam gaat wonen en dat deze nieuwe vleeschwording zoo dikwijls zich herhaalt, tot dat de ziel door een louteringsproces volmaakt is geworden. Zij gelooven ook aan de wet van Karma, d.i. de wet van oorzaak en gevolg op het terrein van het zedelijk leven. Ieder mensch kan door zijn eigen

leven te bestemmen over zijn lot in de toekomst beschikken. Hij is de schepper van zijn eigen wel en wee. Schuld en straf erkennen de Theosofen niet, evenmin genade en verlossing. De Theosofie is niets anders dan een herleving van oude heidensche dwalingen.“

Van de nieuwste secten vermeldt het Aanhangsel: „Mormonen of Heiligen der laatste dagen van de kerk van Jezus Christus, Adventisten, Sabbatisten, Russellianen, Christian Science, Hersteld Apostolische Zendingsgemeente, de Orde van de Ster.“

Blijkbaar hadden Deputaten hun concept al gereed, toen de Orde van de Ster officieel werd opgeheven. Wij zullen die dus maar niet als voorbeeld nemen. Liever wenden we ons tot de Christian Science. Daarentrent wordt geleerd: „De secte van de christelijke wetenschap is gesticht door Mevr. M. B. Glover-Eddy. Volgens deze secte bestaan zonde en ziekte alleen in de verbeelding. Zij berusten op dwaling. In geval van ziekte moet men geen geneesmiddelen gebruiken. Jezus heeft, toen Hij op aarde was, door Zijn Woord genezing gebracht. Wie in geloovig gebed Zijn gemeenschap zoekt, wordt genezen van elke krankheid. De ziekte is niet werkelijk. De secte werd in 1879 gesticht en telde al spoedig 600.000 aanhangers. Dat ziekte en zonde op dwaling berusten, is een oude heidensche leer.“

— Gereformeerde beginselen. III.

Een tweede kanteekening op de publicatie van den Senaat der Vrije Universiteit, dateerend van 1895, betreft de verhouding van ken- en zijns beginselen.

Deze onderscheiding vindt men niet op deze wijze in het stuk uitgesproken.

Veelmeer heeft het den schijn alsof onder Gereformeerde beginselen uitsluitend kenbeginselen zijn te verstaan.

Immers, de tweede stelling vangt aldus aan: „Aangezien in art. 2 der statuten van Gereformeerde beginselen alleen in dien zin gesproken wordt, dat zij den grondslag van zeker onderwijs moeten uitmaken, zoo zijn hier onder beginselen te verstaan, niet die nitgangspunten, welke in de feiten en het wezen der dingen liggen, maar zulke beginselen, die in het bewustzijn de wereld der gedachte beheerschen.“

Toch wordt er inderdaad met de zijns beginselen wel rekening gehouden, al worden ze zoo niet genoemd.

Dezelfde stelling vervolgt: „Natuurlijk worden de uitgangspunten van het denken, die in de feiten en het wezen der dingen ook voor het denken liggen, daarom niet buiten rekening gelaten, maar slechts uitgesproken, dat ze in den grondslag van het onderwijs eerst meerekenen, nadat ze uitgedrukt zijn in den vorm der gedachte.“

De nitgangspunten voor het denken in de feiten en het wezen der dingen worden hier blijkbaar ook als beginselen gedacht.

Maar dan als geheel andersoortige beginselen.

Het verband tusschen beide wordt wel niet duidelijk uiteengezet.

Doch wel wordt dit verband uitdrukkelijk ondersteeld. Nu zou men kunnen vragen of de Gereformeerde beginselen, welke hier vooral als beginselen voor het onderwijs worden opgevat, niet te eng worden genomen.

Mocht deze vraag gewettigd zijn, dan krijgt ze toch door de vijfde stelling een geheel ander aspect.

Misschien ontdekt men eenigen strijd tusschen deze en de tweede stelling.

En die tegenstrijdigheid tot de laatste rest wegredeneeren kunnen we niet.

In elk geval echter zou het niet billijk zijn alleen de tweede stelling te laten spreken en de vijfde geen stem in het kapittel te geven.

In de vijfde wordt geponeerd: „De Gereformeerde beginselen mogen niet, naar de wijze der Nominalisten, in onsamenhangenden zin worden opgevat, als ware hieronder te verstaan hetgeen of bij Calvin of bij eenigen Calvinist na hem als bewust denkbeginzel is uitgesproken. Meer dan eenige andere richting is juist het Calvinisme tegen zulke oppervlakkige opvatting gekant. Van God en niet van den mensch ging de actie uit, die aan een deel der christenheid den hoogeren levensvorm schonk, die in het Calvinisme belichaamd is. De gedachte, die bij deze actie Calvin en zijn geestverwanten dreef, gaat boven hun persoonlijk denken uit. Zij zijn geleid door de motieven, die lang niet altijd tot hun persoonlijk bewustzijn in al haar klaarheid, waren doorgedrongen. En allermint stelde helder inzicht in den organischen gedachtesamenhang van deze motieven hen tot het formuleeren van hun denkbeginselen in staat.“

Dit is van groote betekenis.

ekomst be-
zijn eigen
Theosofen.
Theosofie is
van oude

het Am-
dagen van
Sabbatisten,
Apostolische

al gereed,
opgebeven,
seld nemen

Science
e christe-
levr. M. B.
staan zonde
berusten op
een genees-
op aarde
Wie in ge-
delt genees-
ijk. De secte
dijg 600.000
ng berusten,

ie van den
in 1896, be-
sbeginnelsen,
daze wijze

reformeerde
te verslaan.
aan: „Aan-
reformeerde
ordt, dat zij
en uitmaken
staan, niet
i het wezen
die in het
schen.”

is beginselen
het genoemd
rden de uit-
eiten en het
liggen, daar-
lechts uitge-
et onderwijs
zijn in den

de feiten en
haar ook als

ginselen.
l niet duide-

ik ondersteld.
iereformeerde
len voor het
den genomen.
krijgt ze toch
aspekt.

usachen deze
t wegredene-

ik zijn alleen
te vijfde geen

iereformeerde
Nominalisten,
vat, als ware
Calvijn of bij
mbeginsel is
hting is juist
opvatting ge-
ging de actie
den hoogen
te belichaamd
en zijn geest-
ijk denken uit
ing niet altijd
aar klaarheid,
helder inzicht
van deze mo-
lenkbeginnelsen

Hier worden de Gereformeerde beginselen weer in een anderen zin genomen.

Hier zijn de Gereformeerde beginselen juist niet zulke, die uitgedrukt zijn in den vorm der gedachte en daarom eerst in den grondslag voor het onderwijs meerekenen.

Hier zijn de Gereformeerde beginselen zulke, die noch bij Calvijn noch bij eenigen Calvinist als bewust denkbeginsel zijn uitgesproken. Ze gaan boven hun persoonlijk denken uit. Ze leiden hen als motieven, maar Calvijn noch de Calvinisten waren allermint tot het formuleeren van hun denkbeginselen in staat.

Het zou niet te verwonderen zijn, indien het hier iemand een beetje begon te duizelen.

Gereformeerde beginselen moeten geformuleerde denkbeginselen zijn en ze zijn het in het Calvinisme toch niet.

Hoe laat zich dat met elkander rijmen?

De Bethlehemiët.

Onder de bewijzen, dat de Schrift zelf stammen en richtingen naar personen noemt en dat het derhalve niet onschrijftelijk mag worden geacht den naam „Calvinisten” te gebruiken, werden naast Rechabieten, Kalebieten, Moabieten enz. enz. ook de Bethlehemiëten opgenomen.

Hoe de Bethlehemiët hier verzeild raakte, kan ik niet verklaren.

Bethlehem is een plaatsnaam.

Het zal wel niet te veel verondersteld zijn, dat de Bethlehemiët hier de Benjaminiet heeft verdronken.

Misbruik van bijbelteksten.

Het viel ons op, dat in den laatste tijd in vergaderingen, ook in die van stad en land, weer zulk een schromelijk misbruik wordt gemaakt van bijbelteksten.

Het schijnt, alsof er bepaalde tijden zijn, waarop zoo'n vloedgolf komt opzetten.

Want men kan wel zeggen, dat b.v. in de Kamer de betreurenswaardige wijze, waarop de heer Kersten optreedt, den heer Schaper ertoe verleide om te trachten hem met diens eigen wapenen, n.l. bijbelteksten te bestrijden, die hij dan een verkeerd zin gaf.

Maar dit is niet een op zichzelf staand geval.

POPULAIR-WETEN - SCHADDELUKE SCHETSEN

Iets over Christus en de „verdringing” van Judas!

Onlangs is in ons blad gesproken over de psychologie van Freud e.s. Daarbij kwam ook tersprake de kwestie der „verdringing”.

Wie daarvan een bijbelsch voorbeeld zoekt, denke aan Judas. Wat wij onlangs over de school van Freud opmerkten, willen wij aan Judas in zijn verhouding tot Christus nog even illustreren.

Men kan immers de menschelijke ziel van Judas Iskariot slechts verstaan, als men o.m. doet uitkomen, dat in Judas' voorgaand leven, veel duistere begeerten en driften met geweld waren achteruit gedrongen en ten onder waren gehouden.

Dit was een gevolg geweest van de tijdelijke aanraking van zijn consciëntie door Jezus Christus, zooals deze voor Judas' waarneming geweest was. Aanvankelijk had de „figuur” van Jezus bij Judas zeer sterke bewondering afgedwongen. Jezus had hem ook een wel haast doodelijke pijn gedaan, toen Hij hem overmeesterde. Maar het gevolg was telkens weer geweest, dat Judas zich, met zijn gaven en talenten, met zijn sterke aspiraties en hartstochten, had kunnen overgeven in een zachte bedwelming aan dezen nieuwen Meester, die alles scheen te weten, en alles te vermogen. Waarlijk, het was een mooie, een spannende, een „vrome” periode geweest in Judas' leven.

Niettemin — het was met Judas niet in orde gekomen.

En het was tusschen Jezus en Judas principiëel ook niet in orde gekomen.

Aan Judas ontbrak één ding, en dat was nu juist dat ééne ding, waar het op aankomt, hem ontbrak de wedergeboorte.

Dus ontbrak hem eigenlijk nog alles.

Ja, Judas had een „vrome” periode gehad, toen hem Jezus ontmoette. Hij had zijn booze begeerten en driften, ook zijn drift van geldgierigheid, kunnen verdringen: Jezus imponeerde ook zo!

En toch —

En toch —

Ach, het was bij Judas wel gekomen tot een verdringen van zijn booze driften, van zijn geldgierig bestaan, van zijn eigen handhavingswil, —

Pas nog moet iemand in den Amsterdamschen gemeenteraad naar aanleiding van het feit, dat een zijner medeleden van opinie veranderd was, gezegd hebben: „er is meer blijdschap in den hemel over één bekeerling, dan over allerlei menschen van gelijke richting, die er binnenkomen”.

Natuurlijk is dat niets minder dan profanie.

Het dient hun, die zich daaraan schuldig maken, aan het verstand te worden gebracht, hoezeer zij ons, die de Schrift liefhebben als het Woord van God, daarmee kwetsen.

Misschien heeft het nog het beste resultaat, wanneer hun dit vertrouwelijk onder het oog wordt gebracht.

En anders mag openlijk protest niet achterwege blijven.

HEPT.

ZENDING EN EVANGELISATIE

Door de plaatselijke Kerk.

Met het goede Gereformeerde kerkbegrip hangt samen, dat allerlei arbeid uitgaat van de plaatselijke Kerk. Alles, wat het eigen kerkelijke leven aanbelangt. En daarvoor valt ook b.v. de Zending. De verzorging van de Emeriti en van predikantsweduwen en wezen. En, iets, waarop ik ditmaal bijzonder wilde wijzen, dat raakt ook den arbeid der Evangelisatie.

Op Evangelisatie-Congressen en Synodes is herhaaldelijk uitgesproken, dat de Evangelisatie behoort uit te gaan van de geïnstitueerde plaatselijke Kerk.

De arbeid onder hen, die van het Evangelie zijn vervreemd, en nu moeten worden terug geroepen tot den God der vaderen, is roeping van het instituut der Kerk. Dus niet in de eerste plaats van een groep particuliere geloovigen, maar van de Kerk. En ook niet van de Kerken in het algemeen. Maar in een bepaalde stad of dorp heeft de Kerk daar ter plaatse de roeping, het Evangelie te brengen aan hen, die daarvan vervreemd zijn. Roeping der plaatselijke Kerk.

Dat wordt thans wel over het algemeen helder ingezien.

Maar daaruit vloeien allerlei gevolgen voort. Ook dit, dat de kosten voor dien arbeid moeten worden gedragen door die Kerk zelf. Dit is niet moeilijk in te zien. Die uitgaven behooren tot de kosten van haar eigen huishouding. En daarom behoort ze die kosten zelf te dra-

doch, doch — dit alles was in hem niet gebroken.

Nee, het was in Judas niet gebroken.

De oude mensch was in Judas wel verdronken. Maar hij was niet gekruisigd, gedood, begraven. Al wat in Judas vleeschelijk was, en slecht, en uit den ouden wortel der zonde, het was op zij geworpen, maar het was niet vernietigd; het was niet eens in beginsel overwonnen. Aan Judas ontbrak één ding, maar dat eene was juist het noodige; hem ontbrak de wedergeboorte.

Want wedergeboorte en verdringing zijn twee.

Wie het kwaad verdringt, laat in zijn zielehuis het leelijke en het mooie, het kwade en het goede, wel onderling van plaats veranderen; hij laat het kwaad naar den kelder verhuizen, en haalt de betere aspiraties naar boven toe, naar den zolder; maar... dat „betere” is geen geestelijk goed, doch slechts een natuurlijke zieleleel; vrucht van gemeene gratie, doch niet van bekeering uit den wederbarenden Geest... En — dat kwaad, die zonde, ze blijft in het huis van zijn ziel wonen. De „verdringing” laat het kwaad in onze zielewoning wel van kamer verhuizen (van de bovenverdieping naar de onderverdieping), — maar ze drijft het kwaad niet het huis uit, en doodt het ook niet.

Maar de wedergeboorte?

Zij is heel anders!

Zij is een werk van God, een gave van genade, die het kwaad in ons niet verplaatst van de eene zielekamer naar de andere, of van het bovenbewustzijn naar het onderbewustzijn, of van den „zolder” naar den „kelder” in ons zielehuis; want de wedergeboorte uit den Geest doet méér, doet iets anders. Zij BREEKT het kwaad in BEGINSEL, naar den wortel, radicaal. Zij overwint het kwade door het goede. Zij neemt den dood wég dóór het leven.

En zóó is de wedergeboorte een ingang van Jezus Christus, door Zijn Geest, in onze persoonlijkheid om door een nieuw leven, dat immers Zijn leven is, den dood in ons te overwinnen en te verbreken.

Niet, dat dit proces van bekeering uit wedergeboorte dadelijk voltooid is.

Want wij weten en belijden, dat, ook na de wedergeboorte, in den mensch overblijft de strijd van den ouden mensch tegen den nieuwen mensch, en het begeeren van dien nieuwen mensch tegen den ouden mensch.

gen, en zelf de middelen te zoeken en te vinden, om in de financieele regeling voorziening te treffen.

En als dan die Kerk niet bij machte is, al de kosten te dragen en al de gelden zelf bijeen te brengen, die deze arbeid met zich brengt, wat dan?

Dat de kosten de draagkracht van een bepaalde Kerk te boven blijken te gaan, komt nogal eens voor. Een Kerk kan zich plotseling, door bijzondere omstandigheden geplaatst zien voor een taak, die ook in financieel opzicht ver boven haar krachten gaat.

Denk b.v. aan de Zuiderzee-werken. Daardoor zijn enkele kleine Kerken voor arbeid geplaatst, die ze zelf bij lange niet kunnen bekostigen. En dan is het duidelijk, dat de helpende hand moet worden geboden. Maar hoe?

Het komt me voor, dat op dit punt der praktijk nog niet voldoende helderheid is en eenstemmigheid heerscht. De praktijk wijst uit, dat nog dikwijls wegen worden ingeslagen, die minder juist zijn te achten. Hier is nog te veel onhelderheid.

In het algemeen zijn er twee wegen in te slaan. De plaatselijke Kerk of haar Evangelisatie-Commissie kan overal in den lande om steun aankloppen. Door circulaire, advertenties, colporteurs, enz. Om zoo te trachten, de benodigde gelden bij elkaar te brengen.

Voor wat den arbeid bij de Zuiderzee-werken betreft, is het iets anders gegaan, gelijk bekend mag worden verondersteld. Maar in wat ik nu schrijf en met dit artikel bedoel, heb ik het oog in het geheel niet op dien arbeid van het Zuiderzee-Comité. Daarover is eerder gesproken en geschreven, zoodat ik daarover niet schrijf. Ik bedoel in het algemeen te signaleren een manier van werken, die verschillende plaatselijke Kerken voor haar Evangelisatie-arbeid volgen: bijdragen vragen van verschillende particulieren, corporaties, Kerken, door het geheele land.

Zoo doet de Paulus-vereeniging. En de Straatprediking van Amsterdam. En het nu pas opgerichte Comité voor Gereformeerde Evangelisatie onder Schippers te Rotterdam, dat onder den naam: Comité G. E. O. S. te Rotterdam onder zeil is gegaan. Ook dit Comité heeft nu een circulaire verspreid, die in de pers is opgenomen en aan de Kerkeraden is toegezonden, met verzoek om steun.

Zulk een verzoek vindt aanstonds weerklank in ons hart. Nooit genoeg en nooit breed genoeg kan de arbeid der Evangelisatie worden ter hand genomen. Er mag geen kring, van God vervreemd, van het werk der Evangelisatie worden uitgesloten. Schippers, de vaak vergeeten en verwaarloosden, moeten ook worden behandeld. En te loven is, dat de samenwerkende Kerken van Rotterdam besloten, dien arbeid aan te vatten.

Maar de weg, dien het Comité inslaat, acht ik niet de meest gelukkige. Weer het vragen aan particulieren en Kerken in ons geheele land.

Daarom — wij weten dat wel — blijft er, ook na de wedergeboorte, en tijdens onze voortgaande bekeering, tot op zekere hoogte nog plaats over voor dat spel van „verdringing” van het lagere door het hogere, en van het hogere door het lagere. Er blijft ook na de wedergeboorte nog plaats over voor den ouden mensch, om den nieuwen tijdelijk, in beperkten zin, achteruit te persen, en naar beneden toe te werken; en evenzoo blijft er na wedergeboorte ook ruimte over voor den nieuwen mensch, om den ouden te overwinnen met zijn driften; en dan later komt de drift des ouden menschen toch weer om zich te laten gelden. Ach ja.

Alleen maar: wanneer zulk een zielsproces, en een dergelijke zielscomplicatie, zich in het zielehuis van den wedergeboren mensch voordoet, dan kan bij HEM toch nooit de nieuwe mensch door den ouden mensch voor altijd worden weggedrongen; want de zegepraal is zeker en gewis aan den nieuwen mensch, omdat Christus in hem overwint te allen dage.

Verdringing en bekeering uit wedergeboorte zijn, en blijven, twee.

Om naar Judas weer te keeren, wanneer een menschenziel, zooals de zijne, blijft staan buiten de wedergeboorte, en dus in dat huis van zijn ziel alleen maar dat „gereedschap”, dat meubilair is, dat opkomt uit de zonde, en van den Satan is gewaarmerkt, dan kan de Christus in zoo'n huis ook wel binnen komen, doch Hij komt daar dan binnen niet als Middelaar, maar als een menschenkind, dat wij eeren, interessant vinden, bewonderen en tot-op-zekere-hoogte ook wel willen gehoorzamen. Nee, Hij komt er niet binnen als de Middelaar, de Overwinnaar, de Levenswekker door den Heiligen Geest, die ons met Zich meeneemt in den dood, en ons daarna met Zich optrekt in de opstanding uit de dooden.

En daarom zal bij zulk een mensch het proces van „achteruitdringen” BEPERKT BLIJVEN tot de innerlijke bewegingen, de zielkundige schommelingen, de „up and down's”, van den OUDEN MENSCH ZELF.

Wat van Christus Jezus in zulke zielen wordt gezien, dat is slechts de Christus-van-den-buiten-kant.

Zulk een hart laat zich niet van binnen doorzoeken en vernieuwen door Christus en Zijn Geest,